

Daniel Landa, Krysa

Hodiny na rohu ukazovaly est
a v centru byl vlastn klid.
Zrovna pichzel jednou z nekolika cest
do msta, kde u nechtli lidi t.

Tak piel, aby hrl,
aby na chvli as stl.

Prstem pohlad dry mal paly
a ta se rozezn do dli.
Ta hudba je ndhern
a nebe do erna.

Pala zn a brnu nekonenou hudba otvr.
A tisc hlas s n a celej dav se k smrti zvolna ubr.
li lidi msto krysa, to krysa temn, temn na palu hrl,
kdy dlo dokonil, tak dlouho plakal, ale jet dl se sml.

Jak sirky lmou se stromy,
jako krabice padaj domy
a lidi jako stdo ovc
tj se ze skly.

To krysa je ztrestal psn,
e ily v hnilob a plsni,
za to e kdy odchzel,
e se mu vysmli.

Jako rajsk hudba ta jeho pala zaznla,
jako modr plamen vnikaly jej t´ny do celho tla.
V jejich srdcch a myslech se nco bortilo a lmaly se ledy
ta pse se nesla celikm krajem na posledy.

A tak jde krysa svou cestou dl,
jednou se zastav, aby zas hrl.